

```

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X                                                                 X
X                                                                 X
X      O R D E  D E R  V E R D R A A G Z A M E N                    X
X      Relatie tussen God en ik.  God is de gesublimeerde        X
X      voorstelling, die het ik van hem heeft.                    X
X                                                                 X
X                                                                 X
X                                                                 X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

```

22 maart 1988

Goede avond.

Wat het onderwerp betreft, we zullen eens kijken. God, wat is God? Niemand weet het. Maar wanneer we kijken naar de voorstelling van God, van Goden, zoals die door de loop der tijden bestaan heeft, dan valt ons allereerst op: ze zijn menselijk, ze kunnen zich vaak in dieren veranderen, maar ze hebben allemaal ook een menselijke vorm. Ze kunnen allerlei dingen die mensen graag zouden doen, maar die ze niet kunnen. Ze doen allerlei dingen, vooral de oppergod zoals Jupiter bij voorbeeld, waar zijn vrouw het dan wel niet mee eens is, maar hij ziet toch kans om er mee weg te komen. Dus alweer een reden om hem te benijden. En als je kijkt in welke tijd zo'n God vereent werd dan krijg je echt het gevoel dat die mensen daar iets hebben van de natuur en zichzelf saamgesmolten. Ze hebben geprobeerd om daar een bepaalde inhoud aan te geven. Ze hebben geprobeerd er toch iets van te maken, dat toch een beetje op hen zelve lijkt.

Er zijn natuurlijk uitzonderingen zoals in Egypte: Amon, Aton, Rei, Ra. Zodra we komen bij Osiris dan verandert het alweer een beetje. Dan zien we weer het menselijke, maar dan toch meer het menselijke in het hiernaams volgens de overlevering. Gaan we kijken naar Gods voorstellingen bij voorbeeld op de oude ikonen, dan zien we dat God een baard draagt. Hij is dus eerwaardig, toen werden oude mensen nog geëerd. Daar naast zit hij breeduit, tegenwoordig zou je het onfatsoenlijk noemen en in de derde plaats met een stralenkrans en een scepter schijnt hij de regering te voeren.

Het koningschap, dat menige monnik voor zichzelf begeert wanneer hij probeert een ander te bekeren. Hoe verder wij in de geschiedenis komen, hoe meer God op gaat treden als een soort dictatortje. Zichtbaar of onzichtbaar, gestalte of geen gestalte, maar hij heeft menselijke kwaliteiten. Zoals de God van Mozes gedraagt zich als een mens, een menselijk vorst. Wat doet hij? Hij vaardigt wetten uit, die in steen gebeiteld worden. En als u nu weet dat vroeger de vorsten hun wetten aan de grenzen van hun rijk lieten beitelten dan zult u ook hier weer een parallel zien.

Het ik speelt dus een grote rol in de manier wa^rop je je God voorstelt en de wijze wa^rop je met God omgaat. Wanneer we zien hoe men God eigenlijk een hele hofhouding geeft volgens Salomon, dan klinkt dat misschien wat overdreven. Maar ze zijn er: de Levieten, die de gezangen zingen, die de boeken voorlezen, die schreven. Dan zijn er de priesters die de offers brengen en die misschien dan mogen binnenkomen tot in het heilige, waar de toonbroden staan en alles en alles op

orde wordt gehouden. Maar er is er één, dat is de eerste minister van God. Dat is de hogepriester. Die is de enige, die bij God op receptie mag gaan. Ik weet, het klinkt overdreven, als je het zo zegt, maar is het eigenlijk niet nodig zo? Wat is er veranderd sedert de dagen van Peter van Amiens? Dieu le veut! God wil het! Plunderen al die heidenen maar! En tegenwoordig is het om de wille van de democratie of het systeem met Gods zegen en als ware christenen nemen wij stelling met atoom raketten tegen al degenen die de moed hebben anders te denken of te leven dan wij.

Dus in zoverre zit het menselijk element er heel sterk in. En dan moet je nog een keer verder door rekenen. Het ik zelve heeft een voorstelling van zich die niet in overeenstemming is met de uiterlijkheden. Dat weten we allemaal. De grootste domkop denkt van zichzelf wel diep in zichzelf dat hij toch wel wijs is. De lelijkste zegt dat in hem een verborgen schoonheid ligt en zo kunnen we doorgaan. We zoeken naar hetgeen voor ons goed, mooi, machtig, aantrekkelijk, en zo voort betekent. En aangezien we dat in onszelf hebben, zullen we dat ook aan God toekennen. God is ook een tiran, natuurlijk, mensen zijn in hun hart ook vaak tirannen.

En als u dan zegt; zo moet je het doen en anders... dan zeggen wij wat is dat goed, dat gebeurt. Denk nu aan die profeet, die onder een miserig palmpje zit te kijken in de stad waarvan hij de ondergang heeft verkondigd in de naam van zijn God, tenzij ze zich bekeren. Die is erg teleurgesteld als de show niet doorgaat. Want hij ziet zijn God als een tiranniek heerser, met andere woorden: zoiets als hijzelf is. Er zijn ook mensen die zeggen: God is liefde en dat klinkt erg mooi. Maar wat is hun liefde dan vanuit die God tegenover de mensheid?

Alweer de liefde Gods ligt in dat wat zij als liefde wensen te betekenen. En wat zij ten aanzien van anderen tot stand wensen te brengen. Maar laten we nu de zaak even omdraaien. De mens is een deel van God. In mij woont een deel van God. Het is inderdaad waar. Dan ben ik dus eigenlijk God. Alleen ik ben niet de totale God. Wanneer ik zo rede-neer dan ben ik geneigd aan te nemen: God is dus wat ik me als ideaal kan voorstellen. Dat is de eigen voorstellingswereld, die weer de definitie geeft van de Godheid.

En in hoeverre is dat nu juist? Ik denk dat het toch een beetje vreemd overkomt als we denken aan bijvoorbeeld de bijbel. Abraham, door God gezegend, bestuurt zelfs engelen opdat zijn vrouw vruchtbaar wordt. In die tijd kon je niet zo gemakkelijk naar de dokter. Dat hij Hagar verstoort en in die tijd dus met twee vrouwen heeft geleefd, daar praat niemand over. Dat was immers Gods wil! Dat was in die tijd inderdaad zo. Veelwijverij kwam in die tijd ontzettend veel voor. Het was bij wostijnstammen bijna noodzakelijk om het nageslacht in stand te houden.

Dan kom je in deze tijd. Foei, niet getrouwd en dan tch! En wanneer je bijvoorbeeld gaat kijken op het ogenblik naar de veroordeling van Onan en dergelijke, dan moeten we ons niet afvragen of dat Gods wil is, dan moeten we ons realiseren dat in die tijd een volk moest groeien, anders verloor het zijn invloed en zijn macht. En als we nu denken aan geboortebeperving dan zeggen we ja maar, als God dat nu wil... Maar God wil het niet. Het is doodgewoon zo: jij wil het en dan denk je dat God het wil. Anderen zeggen: ja maar God heeft gezegd dat we voor onze naasten moeten zorgen. We moeten ervoor zorgen dat de aarde woonbaar blijft. Dat er niet vandaag of morgen op de maan een bordje komt te staan: alleen staanplaatsen! Dus alweer: wij projecteren ons beeld van wat hoort. We projecteren dat naar God toe en we zien God als een macht, al of niet persoonlijk verder dan, die dan dat gebod

uit laat gaan en voor allen geldig maakt. Dan is een mens dus eigenlijk druk bezig om zijn diepste innerlijk tot God te verheffen. Te zeggen innerlijk weet ik wat God wil en jullie hebt het alleen maar te doen zonder er bij na te denken over de vraag of God misschien ook in de ander woont en daar wat anders schijnt te vertellen.

Ik denk dat we diep in onszelf naar waarheid moeten zoeken en dan ... kijk, er is één kracht, een basiskracht. Wanneer in die basiskracht een ontwikkeling ontstaat, ontstaat er een stoffelijke cosmos. Die stoffelijke cosmos, daar is men nu wel achter, bestaat voornamelijk uit allerlei velden, magnetische en stralingen. Wij zijn er deel van. We dragen in ons zelf al datgene wat in de cosmos bestaat. In deze zin is het waar, dat we geschapen zijn naar Gods beeld en gelijkenis. Althans de geuite Godheid.

Wij hebben in ons zelf gevoelens en weten, dat rationeel dat niet om te zetten is. Dat kun je niet eenvoudig vertalen in menselijke redelijke begrippen. Het is er eenvoudig. Wij worden beheerst door een wet. Die wet komt tot uiting in onze gedragingen, ongeacht hetgeen wat we denken, ongeacht zelfs de middelen waarover we zouden beschikken om anders te zijn of anders te doen. De natuur wordt geregeerd door wetten. Eén van die wetten is bijvoorbeeld: wanneer er beweging is, gaat altijd een klein deel van de energie verloren en de enige plaatsen waar die energie naar toe kan is òf een andere dimensie òf een zwart gat.

Op het ogenblik blijft er te weinig energie over, waardoor er geen fluctuërende velden en stralingen meer zijn en vanaf dat ogenblik af staat alles stil. Als alles stil staat, dan wordt onder meer rond die zwarte gaten het zwaartekrachtscherm opgeheven, dat daar al die energie bij elkaar heeft gehouden. We hebben daar weer het begin van een instorting. Dat kan een hele tijd doorgaan tot er geen zwarte gaten meer zijn en alles is weggeleid naar een andere dimensie. Een relatie dus die met deze ruimte betrekkelijk weinig te maken heeft, een soort osmotisch proces.

Op dat ogenblik ontstaat daarnaast weer een vormingsproces. Alles weer op dezelfde manier. Wij zijn deel van de krachten die daarin spelen. We worden geregeerd door de wetten, die de kracht eveneens regeren, bepalen en zijn werken vastleggen. Wanneer we dus diep in onszelf grijpen dan hebben we daar iets wat heel dicht bij God komt. Een wet, een wezenheid, maar ook een bron van onmiddellijke energie. Een bron van allerlei mogelijkheden en vermogens. Dat de meeste mensen die niet gebruiken en niet aanboren, dat is zo erg niet zou ik zeggen. Dat is net als mensen die veel verstand hebben en het toch niet gebruiken.

De conclusie, die je dan moet trekken is: wanneer ik doordring tot mijn eigen innerlijk, dan dring ik door tot het gesublimeerde ik, dat met zijn bewustzijn het deel van het Goddelijke omringt dat de basis is van ons bestaan.

+ vraag over het stoffelijke deel en het innerlijke deel.

- Wat moet ik daarover zeggen. Het belangrijkste kun je nooit zeggen. Ik kan wel begrijpen dat u het zó zegt en misschien denkt u ja, die geest die zal eens even vertellen wat de werkelijke God is. Dat kan ik niet. Het is de potentie van alles en voor onze ervaring is het niets. En wanneer de potentie geuit wordt, dan noemen we het totaal van de potentie God omdat dat de enige manier is waarop voor ons een omschrijving mogelijk is. Als we dan verder gaan, dan blijkt dat we met die God nergens naar toe kunnen, als we hem niet in twee delen splitsen. We hebben goed en kwaad nodig, God en duivel, de tegenstellingen. Dat zijn de keerzijden van de medaille, maar waardoor wordt dat bepaald? Door ù! U maakt uit wat goed is en wat kwaad is. God niet. God schiept de totale mogelijkheid maar u splitst die mogelijkheid en zegt dát is goed en

dát is verkeerd. Zoals u zegt: dát is licht en dat is donker. Het gaat om de manier waarop ù de dingen ervaart en niet om de feitelijke situatie. Met andere woorden u bent altijd een interpreterend deel van het geheel, wat u niet kunt omvatten omdat omschrijving van het geheel niet mogelijk is in tegenstellingen. Die tegenstellingen kunnen alleen bestaan in zover het een uiting is, die voor ons kenbaar is.

Als u Jung hebt nagelezen, vooral in zijn latere filosofering, dan zegt hij op een gegeven ogenblik: wij kunnen met de psychologie doordringen tot vele geheime gebieden van de mens. Maar ergens ontmoeten wij een grens. En dan kunnen wij wel een gebied aanduiden en zeggen: daarover kunnen we dus niets weten, maar we kunnen niet zeggen wat het is.

Ik denk, dat je met God op precies dezelfde manier voor moeilijkheden zit en je kunt dus wel ontgrenzen, je kunt zeggen wat voor jou God niet is en wat voor jou God wel is. Dat blijft voor jouw persoonlijk oordeel. Om terug te komen op mijn betoogje van zoëven: wanneer ik de innerlijke kracht beëf, dan kan ik ze niet begrijpen. Dus de kracht in mij is beleefbaar, maar is niet omschrijfbaar. Wanneer dat het geval is, dan zou dus alles wat ik omschrijf als God voortkomen uit een beleving waarbij ik probeer die beleving te rationaliseren.

In feite omschrijf ik alleen een gebied dat zeker niet behoort tot datgene wat ik beëf. En als je dan nog een stap verder gaat, dan wordt het helemaal eenvoudig. Dan zeg je: er is dus in mij een Goddelijke kracht, maar ik kan die kracht niet benoemen, omschrijven of zelfs maar oproepen. Maar ik kan mij er bewust van worden. Hoe wordt ik mij van die kracht bewust? Door al datgene wat daartoe niet behoort, tijdelijk uit te schakelen. We krijgen dan dus een toestand door sommigen meditatie genoemd of anders een soort verheerlijking.

Het is een toestand waarin ik alleen nog beëf en niet omschrijf. Maar in de toestand waarin ik beëf, laad ik het geheel op van het menselijk wezen en dat wil zeggen dat dat menselijke wezen dan, ook wanneer het zijn kracht gebruikt om zijn gedachten te richten, over meer energie beschikt dan anders het geval zou zijn. Maar op het ogenblik dat ik werk met die kracht, ben ik bang om het aan mijzelf toe te schrijven. Dan zeg ik: dat is het werk van God en daarbij heb ik God gemaakt tot iets wat datgene doet wat eigenlijk uit mijzelf voortkomt, als ik één ben geweest met de kracht die in mij leeft.

Dan heb ik daarmee, voorzover dat redenerend mogelijk is, het gestelde bewezen. Mijn beeld van God wordt dus bepaald door hetgeen ik zelf ben, maar wel in het hoogste niveau die een beleving en bewustzijn kan bereiken. De kern van het ego is dus een beeld van God. God beleven is een beleving, die niet omschrijfbaar is. Het is als het ware een gevoelsbeleving. Het is dus een emotie, die verder gaat dan een stoffelijke. En wat er uit voortkomt is een geladenheid. Dat kan ik dan weer verklaren met het zenuwstelsel, met spanningsvelden die door de levensstroom opgebouwd zijn in de mens. Waardoor onderlinge reactie van de cellen worden bepaald, ik kan zelfs zeggen dat wanneer een veld te sterk gestoord wordt dat bepaalde cellen dus niet meer in dat regelnet zijn aangesloten. Die zouden dan kunnen vervallen of in andere gevallen tot ongeremde bloei komen.

Ongeremde groei is iets dat u kanker pleegt te noemen, ofschoon die ongeremde groei niet altijd kanker hoeft te zijn. Bepaalde wakeringen zijn niet altijd kwaadaardig. Ik zeg dat alleen maar om weer duidelijk te maken dat alles bij elkaar een beleving is. Maar beleving betekent aangesloten zijn op energie. Wat die energie is, we nemen aan dat zij uit God komt of uit de cosmos, dat moeten we verstandelijk gezien,

maar geloven. We kunnen het nooit bewijzen. We kunnen misschien aantonen dat de energie er is, we kunnen aantonen dat de beïnvloeding op levensstromen en al die andere dingen bestaan, maar we kunnen niet bewijzen waar het vandaan komt. Met andere woorden hoe meer raadsels we oplossen, hoe groter het raadsel wordt dat onze verklaringen vormen in onze relatie tot de cosmos. En daarmee heb je dacht ik het punt bereikt waarbij de vraag niet meer luidt: is God het beeld van mijn ik? Je moet het omdraaien. Zodra ik verstandelijk begin te reageren heb ik een godsbeeld nodig, omdat ik pas tot actie kan komen wanneer er een benoembaarheid bestaat.

Anders blijf ik steken in een denk-handeling en die wordt alleen stoffelijk bepaald. Een geest denkt ook, maar die heeft geen hersens. Er zijn een heleboel mensen met een heleboel hersens, maar die denken niet. Met andere woorden: het denken is niet zonder meer een stoffelijk proces, zomin als geheugen een stoffelijke waarde is. En dat laatste kunnen we toch wel een klein beetje aan duiden als u zich realiseert dat mensen die gereïncarneerd zijn aan die reïncarnatie herinneringen hebben. Op een gegeven ogenblik zich dingen herinneren van vroeger, inclusief taalgebruik, hoe een bepaalde streek er heeft uit gezien, hier vroeger in een huis heeft gewoond, etcetera. Dat kan alleen als er een geheugen is. Het kan geen stoffelijk geheugen zijn. We moeten voorzichtig zijn. Maar als u goed luisterde, dan zult u gezien hebben wat ik wilde zeggen.

Ik wilde zeggen dat wij het denken nodig hebben, omdat wij alleen aan de hand van ons denkvermogen tot besluit kunnen komen, dus tot wil en wils uiting. Pas dan zijn wij bewust bezig om een kracht te gebruiken of niet te gebruiken. Maar de kracht zelf wordt daarmee niet omschreven. Het beeld dat wij ons van de kracht maken ligt in onszelf. Het is een beeld van ons eigen ik. Om allerlei redenen volkomen gelieerd met het eigen wereldbeeld, dus wat in de wereld wèl of niet zou moeten zijn bij voorbeeld, maar dit Godsbeeld is niet identiek met God.

Het is mijn omschrijving van iets dat ik innerlijk wel kan beleven, maar niet kan omschrijven. Maar door deze omschrijving kan ik de krachten die daardoor in mij ontstaan, op een bepaalde manier gaan gebruiken. Dan kom ik op een heel ander punt. De grote moeilijkheid is: is de wereld wat wij denken dat zij is? Of anders gezegd: denken wij de wereld, of denkt de wereld ons? Of zijn wij beiden realiteiten?

Het is duidelijk dat u, met uw denken, een beeld schept van de wereld. Dat beeld zal, omdat uw gedachten heel vaak fout blijken te zijn aan de hand van uw ervaringen, eigenlijk zeer persoonlijk zijn, dus onjuist. Er is wel iets, maar wat? U weet het niet precies. Zelfs wanneer u met een medemens te maken hebt, dan gaat u uit van uw denkbeelden, van uw eigen standpunt. U bent niet in staat om die ander in het geheel van zijn denken, zijn motivering, de manier waarop hij de wereld ziet als het ware, te begrijpen. En dan zijn er wel mensen die zeggen ja, dat is allemaal goed, maar wij worden gedacht door een denker! En als ik dan zo kijk dan denk ik: dat moet dan wel een tiener zijn, want anders zou er in het verhaal niet zoveel oorlogen voorkomen.

Maar goed, worden wij gedacht? Misschien niet, misschien wèl. Zeker is dat wij met ons denken een beeld van de wereld hebben, die niet volledig met de werkelijkheid overeen komt. En nog zekerder is dat alle andere mensen op diezelfde manier beleven en kijken. Blijft de vraag over: is er iets? Maar dan gaan wij uit van onze geestelijke ervaring. Er is wel iets. Er is een realiteit. Maar die realiteit is volkomen neutraal. Op het ogenblik dat wij echter die realiteit vanuit óns stand-

punt gaan realiseren, komen er vanzelf tegenstellingen voor die eigenlijk in de werkelijkheid niet bestaan. En dat betekent dus alweer dat wij ons een beeld hebben gemaakt op grond van de voorstelling en niet van de feiten die de wereld van onze medemens benadert. Maar als we dat ten aanzien van onze medemens doen, zouden we dat dan ook niet ten aanzien van onszelf doen? En dan ken ik alleen maar zeggen dat dat tamelijk waarschijnlijk is. Want wij beoordelen onszelf niet aan de hand van wat de wereld van ons weerkaatst zonder meer, wij zien onszelf als bepalend. Datgene wat niet past bij het ikbeeld, dat veroordelen we. Of betreuren we. Datgene wat er wel bij past, dat zien we als werkelijkheid.

We kunnen dus niet zeggen dat de wereld ons het beeld geeft van wat wij zijn, zolang wij niet in staat zijn ons eigen ikbeeld te vergeten. En dan sta ik weer voor een eigenaardig punt. Ik kan God alleen beleven, wanneer ik de rest vergeet. Ik kan uit de wereld alleen een werkelijkheid beleven, wanneer ik al het andere, dus mijn opinie, mijn oordeel en al het andere vergeet. Daaruit trek ik de conclusie dat alle interpretaties in zichzelf, niet alleen een vervalsing van de werkelijkheid is, maar gelijktijdig een element van rechtvaardiging inhoudt voor onszelf en datgene dat wij onze God noemen, het droombeeld dat in ons bestaat van het ideale ik.

+ vraag over het loslaten van de werkelijkheid.

- Dat is precies hetzelfde als wanneer je het Goddelijke gaat beleven. Stel weer, dat je probeert je wereld te vergeten. Je gaat niet verder door alles wat met vormen en de rest samenhangt dan ook maar te vergeten. Op het ogenblik dat je niet bezig bent te interpreteren, dringen zich toch feiten op. Die feiten zijn werkelijkheid. Voor jou zijn ze reële invloeden, die je ondergaat. En als je dan de conclusie die ontstaat niet weer interpreteert als een ik-bevestiging of een aanklacht voor het ik maar als een feit, dan heb je je eigen relatie met de wereld nader geprecisieerd.

+ vraag over verlichtentoestanden

-Verlicht, dat is gewoon een woord, dat wij gebruiken om een toestand aan te duiden. Als we zeggen Nirwana dan spreken we over de oneindige vrede en rust, maar dat bestaat als zodanig natuurlijk ook niet. Wij duiden dingen aan, door analogen te verzinnen om zó waarheden voor onszelf kenbaar te maken, zonder dat die in onze begripsfeer zouden kunnen worden opgenomen. Een verlichte is in feite alleen een wezen dat zichzelf heeft leren kennen als deel van een reëel geheel en daardoor de behoefte tot streven niet meer kent. Want als deel van het geheel functioneer je met het geheel.

En dan komt het andere er niet opan. Maar zo'n verlichte kan dan, omdat er veel illusies bestaan, proberen die illusies iets minder te maken voor anderen. En dan is hij gelijktijdig actief en toch verlicht en in ruste. Er komt een ogenblik dat de geest ingaat in het witte licht. En we hebben wel eens met wezens gesproken, die dus tijdelijk daaruit terugkeren omdat ze anderen willen helpen of iets willen duidelijk maken. Wanneer je van hun ervaring hoort, dan komt het eigenlijk hier op neer: als je dat witte licht ingaat, dan ben je al zoveel onderscheid vergeten dat je eigenlijk alleen nog met jezelf bezig bent.

En wat ontmoet je in dat witte licht? Jezelf. Als je versmelt met jezelf, is er eigenlijk niets meer wat je naast of tegenover je kunt stellen. Daardoor ga je op in het geheel, maar vanuit het geheel kom je als uiting weer naar buiten zonder je deel zijn van het geheel te verliezen. Ik denk dat we daar zijn in een toestand die qua macht aanmerkelijk hoger is dan wat we een verlichte toekennen, die qua inten-

siteit van beseffen en weten zover dat uitdrukbaar is, eveneens veel verder gaan en waarbij de vorm in dit geval altijd een projectie is van iets, dat zichzelf niet meer kenbaar kan maken. En is zo iemand dan toch niet weer een stapje verder dan de verlichte waar we op aarde over spreken? En wat ligt daar weer achter, ik weet het niet. Je bent er altijd. Maar je eigen ik moet datgene leren beseffen wat je bent. Op het ogenblik dat je dat volledig beseft, ben je alomvattend geworden.

+ vraag over "niets menselijk is mij vreemd"

- Wat is u vreemd? Dat is datgene dat u niet begrijpt, niet aanvaardt, datgene dus wat u zich niet kunt voorstellen. Als iets menselijke u vreemd is, betekent dat niet dat u praktisch allen menselijke zaken moet hebben doorgeleefd en doorgemaakt, het betekent alleen dat u in uzelf door uw ervaringen in staat bent alles te aanvaarden, zo niet te verwerken. Hebt u zelf ooit het schrift uitgevonden? Ik denk het niet. Het buskruit misschien. Maar toch kunt u lezen. Je hoeft niet alles zelf geweest te zijn om het te aanvaarden en te kunnen begrijpen. En als niets menselijke je meer vreemd is, dan begrijp je alle dingen en aanvaardt het bestaan ervan, ofschoon je de uitingen ervan nog steeds kunt bestrijden, tegengaan of proberen te veranderen.

+ Waarom zou je dat doen als je het aanvaard hebt?

- Dat zal ik u vertellen. Omdat ik begrijpen kan dat er mensen zijn die hun grootste zelfvoldoening erin vinden met kwellen en doden van anderen, maar omdat mijn wezen niet toestaat dat anderen nodeloos gekweld en gedood worden. Dan zal ik de uiting dus bestrijden. Gelijkzeitig zal ik begrip hebben voor dat wat men sadisme noemt, het gaat vaak nog veel verder. Ik moet er begrip voor hebben dat het bestaat, ik moet ook zoveel mogelijk begrijpen wat de motiveringen zijn, maar dat wil nog niet zeggen dat ik de gevolgen ervan aanvaard. Ik zal de mens die deze dingen doet niet veroordelen, maar wel datgene wat hij tot stand brengt.

+ Het woord uiting kan dat niet beter vervangen worden door activering?

- Ik vind uw uiting zeer belangwekkend, maar wat mij betreft niet zeer activerend. Uiting is datgene wat van mij uitgaat. Dat kan activerend zijn, maar behoeft dat niet te zijn. Het omvat dus meer dan het begrip activeren. Activerend is datgene wat van mij bewust en gericht uitgaat met een vast doel en een vaste bestemming. Het wordt een beetje een taalkundige hutsput op die manier, maar het is toch werkelijk waar. Activeren is in werking zetten, uiting is zonder meer datgene wat naar buiten komt. Daarom geef ik aan uiting dus de voorkeur en ik geloof niet dat woord straffeloos met activering kunt verwarren. Ik zou zeggen zolang er niet een daadkrachtige uiting is, gebruikt u aussern, maar als u weet dat er met deze uiting een gericht iets bedoeld, gebruiken ze aktivion.

+ vraag over denkt de wereld ons? Kunt u dat nog eens toelichten?

- Dat zou impliceren dat er rond ons een denkend vermogen is dat zou als spouw of als uiting, dat weten we dan niet, onze figuren nodig heeft. En óns dan denkt. U kent Agatha Christi? Aghata Christie heeft altijd een heleboel figuren nodig. Deze figuren zijn soms aan werkelijke mensen ontleend, soms ook zuiver fantasie. Maar ze heeft altijd een moordenaar en een slachtoffer nodig, want dat is haar verhaal, dat is het spel dat zij met haar denkvermogen speelt.

Stel nu dat die wezens die in dat boek staan, bezig zijn met zichzelf en dat zij zich afvragen: denk ik nu of wordt ik gedacht? Maar gelijktijdig staat in het boek zoveel over hetgeen zij zeggen en over hetgeen zij denken dat zij voor zichzelf moeten zeggen: ja maar, ik denk. Voor de menselijke wereld is denken het enige uitdrukkingsvermogen van datgene wat niet gemanifesteerd is. Als wij proberen uit te drukken daadwerkelijk

wat het betekent als wij zeggen: denkt de wereld òns, dan is de beste vergelijking die we kunnen maken een creatief schrijfster en de figuren in haar verhaal, dat zij zélf denken en handelen ofschoon in feite het geheel bepaald wordt door de schrijfster. En dat wil niet zeggen dat ik dit onderschrijf, dat ik zeg dat het zo is, het is misschien mogelijk maar dan op een niveau dat voor ons onvoorstelbaar is. Dan houdt het het totaal van àl het geschapene van de hele wereld en alles in. Maar mogelijk is het.

Maar wanneer wij, vanuit óns standpunt, bezig zijn met de wereld, doen we dat op een wonderlijke, eenzijdige wijze, namelijk een voortdurend zoeken naar zelfbevestiging. Op het ogenblik dat wij dat doen, scheppen wij onze wereld. Alle denkende schepselen.

+ vraag over een vraagstelling in verband met zelfbevestiging.

- Een vraag die wij stellen is heel vaak iets dat wij innerlijk al beantwoord hebben maar dat we bevestigd willen hebben door een invloed van buiten onszelf. Er zijn in onze denkbeelden een grootaantal zaken waarbij we, doordat we niet vanuit ons bewustzijn een aantal factoren kunnen overzien, voor de vraag staan: is het dit of is het dat. Maar wanneer het er dan opaan komt zullen we ons meestal afvragen voor mij is het dit of dat en dan houden we ons eraan vast. De conclusie van de vraag is dus altijd weer gelijk met het ikbeeld of in feite met het ego van de mens.

Als zodanig een uitdrukking van zelfbevestiging. Want de mens die vragen heeft, waarop hij absoluut het antwoord niet zelf kan vinden en daarmee bezig blijft, die komt tot een toestand die voor anderen waanzin heet. Wanneer het ikbeeld in uzelf een ander antwoord als enig aanvaardbaar beschouwt, kunt u tijdelijk mentaal gezien tevreden zijn met een antwoord. Maar u zult altijd weer terugkomen op de vraag omdat de beantwoording niet de beantwoording is die u voor uw eigen innerlijk als volledig juist aanvaardt.

+Dus eigenlijk weten de mensen innerlijk alles?

- Ja, maar als de meeste mensen zouden weten wat ze weten zouden ze niet doen wat ze doen.

Wanneer we de werkelijke kracht die in ons schuilt, willen beleven, ontplooiën en gebruiken, is dat absoluut onvermijdelijk. (het ons door meditatie of iets dergelijks begeven op een gebied dat voor het denken absoluut onbereikbaar is). En laten we één ding niet vergeten, dat wat wij als zekerheden beschouwen inclusief de door mensen ontdekte natuurwetten en dergelijke, in feite bedenksels zijn. Omdat ze namelijk niet de totaliteit omvatten en daardoor altijd weer voor variatie, voor verandering en eventueel zelfs ommekeer gevoelig zullen zijn. We zouden de betrekkelijkheid moeten inzien van datgene wat wij als werkelijkheid beschouwen.

Hierdoor komen we tot de neutralisering van de invloeden van buitenaf op onszelf, komen daardoor meer tot een waarmaking vanuit onszelf wat in onszelf leeft en komen tot een reeks ervaringen die het mogelijk maken' beter te begrijpen wat wij op dit moment en met deze mogelijkheden zijn en kunnen zijn. Wanneer je diep in jezelf graaft en daarbij alle dingen vergeet tot zelfs de laatste denkbeelden stilzwijgen, ontstaat een gevoelsbeleving. Deze beleving is onomschrijfbaar en niet uit te drukken, maar ze is een directe verbondenheid met de totale kracht, waaruit ook wij zijn voortgekomen en bestaan.

Einde eerste deel.

22 maart '88

Tweede deel.

Goede avond.

Het tweede gedeelte gaat om vragen, dus gaat uw gang.

+ vraag over gevoelens en denken.

- Een mens is in feite sterk emotie-bepaald. Dat wil zeggen dat ook zijn denken mede emotioneel bepaald wordt, zelfs wanneer je dat zelf niet weet. Ik geloof dat het juist het niet erkennen is van de emotie van de gevoelens, de gevoelswereld, waardoor het rationeel denken onbetrouwbaar wordt.

+ materie ontstaat door het kruizen van twee velden. Ontstaat de zwaartekracht ook op die manier?

- Materie kan ontstaan wanneer twee veldlijnen van behoorlijke sterkte elkaar kruizen met een snelheid waardoor een deel van de afsplitsing van een deel van de energie ontstaat. Het gevolg is een werveling van een klein deel van de energie waaruit het veld was opgebouwd en dit manifesteert zich dan als een partikel van alle andere stralingen enzovoort tot gelijksoortige partikels toe, waarmee bindingen kunnen worden aangegaan waardoor we dan neutronen, ionen, electronen en dergelijke krijgen die door hun structuur weer meeladings bepaald worden.

In hun reactie tegenover anderen vertonen ze een zekere polariteit. De zwaartekracht ontstaat daar waar massa een veld snijdt. Zwaartekracht hangt verder samen met de veldgeneratie van een planeet, welke weer in feite voortkomt uit de draai met verschillende snelheid van verschillende snelheid van die planeet. Bijvoorbeeld uw eigen aardkern, veel dichter van materie roteert dus aanmerkelijk trager en draait ongeveer maar één keer per twee en zeventig uur terwijl de aardkorst eenmaal per vierentwintig uur draait. Maar daarboven zit dus een troposfeer die weer een wat andere draaisnelheid heeft. Daarboven vinden we een stratosfeer, die maar ongeveer tien uur nodig heeft voor zijn rotatie.

Die verschillen veroorzaken dan weer het aardmagnetisch veld en bepalen de kracht en de polariteit ervan. Wanneer een dergelijk veld dus eenmaal bestaat en het snijdt een ander veld bijvoorbeeld in casu het eigen uitertalingsveld van de zon, ontstaat daardoor een zwaartekracht relatie, die in feite een vector is van de werking van beide velden en daardoor een aantrekkingskracht bepaling geeft aan de massa, die groter is dan op grond van de eigen massa alleen zou worden verwacht. Vector is een beweging die in een zekere hoek afbuigt van de twee bewegingen waaruit ze voortkomt.

+ vraag over de maan en Venus en hun zichtbaarheid in de laatste maand.

- Een zichtbaarheid zonder meer heeft geen bijzondere betekenis, maar als zij dus samen staan in één en hetzelfde huis dan is het duidelijk dat hun beider invloed gelijktijdig reflecteert. Komt er dan een oppositie een driehoek, een vierkant waarbij deze beide in feite aan de as liggen, dan zou je kunnen zeggen hier wordt de maan-invloed met als een wankelmoedigheid overigens, versterkt dus door de Venusfactor en afhankelijk van de planeet waarmee de constellatie wordt gevormd in de horoscoop, kunnen we dan zeggen dat de invloed meestal dominant is. Hetzelfde geldt wanneer twee traaglopende planeten in hetzelfde huis staan met een verschil van laten we zeggen vijf tot zeven graden, dan kunnen ze ook tijdelijk als één geheel beschouwd worden, daar hun ^{gesamenlijke} werking alle invloeden van de snellopende planeet waarmee ze in een bepaalde samenhang komen domineren, dat is heel eenvoudig. Het heeft geen invloed op het gebeuren, maar het heeft ondermeer invloed op het energie niveau. Het kan de statische elektrische verhoudingen van de aarde beïnvloeden, daarnaast heeft het invloed op het

menselijk stelsel. Het kán dus een invloed zijn voor levende wezens. Naarmate hun omloop complexer is, zal over het algemeen een sterkere dominantie ontstaan, welke dan weer door klierafscheidingen, stimuli dus, bepalend werken. En in zoverre kun je dus wel zeggen dat het menselijk gedrag gestimuleerd wordt in een bepaalde richting. Maar niet dat het het gebeuren bepaalt.

+ vraag over een in Griekenland gevonden beeld, vrouwelijk.

- Het is heel eenvoudig. Het heeft ten eerste te maken met de heksenverering. De 'vreesloze' is de beheerster van Hekata die dus vereerd werd, door bepaalde groeperingen. Als zodanig is zij met de lotus de brengster van het volledig bewustzijn en degeen die de kracht van de dood hanteert. Dat gaat vaak samen met de witte en zwarte lotus, dingen die u waarschijnlijk wel kent. We kunnen dus zeggen dat het beeld zeer waarschijnlijk dienst heeft gedaan bij een aantal wit-magische riten.

+ Heeft het ook te maken met de Eulasische Mysteriën?

- Het is toch wel een beetje anders. Je moet niet vergeten dat deze hele ritus voortgekomen is uit de speciale vrouwen inwijdingen. De vrouwen waren afzonderlijke groepen en op bepaalde tijden kwamen ze samen en al wie zich daarbij liet zien die was op zijn minst geen man meer. Het is dus duidelijk dat we hier te maken hebben met een typisch vrouwelijke Godsdienst, die helemaal mag worden uitgebeeld. En daarvoor overdrachtelijk wordt uit gebeeld. Aangeduid met naam en attriboot.

+ vraag over zwart-magische toestanden in het Zevengebergte. Waar? Het is dus een zijrivier van de Donau. Er zijn zeer hoge rotsen. Er zijn een paar betrekkelijk kleine kom-dalen, waar de rivier zich dus verbreedt en daarvan vindt u op het ogenblik nog allerlei rotswoning-uitgegraven plus een rotstempel. Ze zijn welbekend, maar ze zijn gevaarlijk en vervallen en men is niet op de hoogte van de werkelijke waarde en betekenis ervan. Dat is dus niet het zevengebergte bij Bonn. Bij Bonn zou je eerder zwart-magiërs vermoeden, dat geef ik toe, maar in dit geval, nee.

+ vraag over de Dracula sage.

- Nee, dat is een verhaal dat teruggaat tot de gevechten met de Turken en de tijd dat ze voor Wenen stonden. En in die tijd was er dus een tamelijk sadistisch heer, die op een gegeven ogenblik verdwenen is. Omdat die beschuldigen nooit naar voren zijn gekomen en het lichaam nooit gevonden is, ontstond die legende dat hij ergens een verborgen graf had, waaruit hij naar buiten zou komen. En dat is later weer aangevuld met gedachten aan de bloedzuigers en de krachtzuigers. Twee soorten, die we in vele van de Arabische landen aantreffen. Door Bram Stoker samen gevoegd tot de gestalte van Dracula de Vampier. Hij was in ieder geval een zwart magiër. Die relatie was er dus wel. Dat hangt ook samen met bijzonder wrede methoden om krijgsgevangenen af te slachten als hij die had. Maar dat had weer niets te maken met de Dracula legende.

+ vraag over het oer-christendom. Een reïncarnatie geloof?

- Nee, je kunt het niet beschouwen als een reïncarnatie geloof, wel geloof dat op bepaalde figuren terug zou komen. Maar het is hetzelfde als bij het jodendom en het christendom komt uit Judea zoals u weet. Van bepaalde profeten neemt men bijvoorbeeld aan dat zij eens terug zullen komen, nadat zij met een hemelwagen zijn opgevaren. Maar waarbij men dus niet aanneemt dat reïncarnatie voor de gewone man bestaat. In de leer van Jezus komt het niet ter sprake, alleen een enkele keer als Jezus zegt: vóór Abraham was, ben ik. En dergelijke dingen meer. Er zijn dus een aantal uitlatingen, onder andere in het Thomas evangelie. In de apocrieven kunt u nog wat meer van die dingen aantreffen.

Maar Jezus zelf heeft zich nooit bijzonder bezig gehouden met incarnatie of reïncarnatie. Hij had in feite maar één ding voor ogen: de mens de weg te tonen, waardoor hij met zijn God in harmonie kon zijn. Maar wanneer hij bijvoorbeeld zegt: dan zult gij de tweede dood niet sterven dan bedoelt hij dat je dan niet meer terug hoeft te komen.

+ vraag over het scheuren van de tempelvoorhang.

- Dat is een symbool. De macht van de hogepriester was gebroken. De mens kon nu, door de dood van Jezus direct met God als het ware spreken. Daar komt het op neer. Overigens wil ik er wel op wijzen, dat het niet zeker is dat de aardbeving waardoor graven werden blootgewoeld en het onweer samenviel met de zonsverduistering plus het scheuren van de tempelvoorhang door de bliksem, dat zijn dingen die wel gebeurd zijn, maar niet noodzakelijk op het zelfde ogenblik.

En als we ons dat realiseren, begrijpen we dat men een samenhang heeft gezocht om duidelijk te maken wat Jezus bedoelde. En dat men daarbij de historie wel enig geweld heeft aangedaan. Het ging om het symbool. De meeste mensen vergeten één ding. De evangeliën zijn niet de levensbeschrijving van Jezus, ze zijn een propaganda geschrift uitgebracht door de volgelingen van Jezus om zo duidelijk te maken waarom ze Jezus vereerden.

+ vraag over het Jodendom.

- Het jodendom brengt vernieuwingen. Maar het kan alleen vernieuwingen brengen in diaspora. Het is heel begrijpelijk. Als de joden onder elkaar zijn dan argumenteren ze met elkaar totdat ze samen een karwei moeten opknappen en dan vragen ze zich ook niet af hoe ze het moeten opknappen. Een dergelijk argumenterende gemeenschap brengt over het algemeen weinig vernieuwing, omdat hoe meer je praat, hoe minder je doet, maar in diaspora zijn de joden een gesloten gemeenschap, die zich naar buiten toe belang moet verschaffen. Daardoor zet zij haar leden veel meer aan om tot het uiterste gebruik te maken van de talenten die men heeft. Een heel typisch iets wat u in Israël kunt zien: er zijn onder de Arabische joden, de hoofdjoden, een groot aantal mensen die erg dom zijn, die zich nog nooit ontwikkeld hebben. Dat ze in een bepaald kader hebben geleefd, vele geslachten lang soms.

Maar krijgen we te maken met de Europesche joden, krijgen we te maken met de Amerikaanse joden, dan blijkt juist dat zij in feite de grote uitblinkers zijn. Maar de doorzetters zijn veelal Oost-joden.

vraag over de evolutie van het geloof der joden.- Het geloof evolueert door een zich steeds vernieuwende interpretatie van de zich gelijkblijvende voorschriften en wetten.

Het Christendom evolueert in zichzelf ondanks zichzelf. Maar in de kerkstructuren is een enorme eerbied voor gezagsverhoudingen. En daar waar gezag eenmaal is probeert het de toestand, waarin het zichzelf was en kon handhaven, te continuëren. Dat wil zeggen dat kerken krachtens hun geaardheid behoudzuchtig zijn.

Katholicisme en protestantisme verbrokkelen in dezelfde mate. Dat is heel eigenaardig in Nederland. De reformatie en het oude geloof staan voortdurend met elkaar in contact. Er ontstaan uitwisselingen. Daar door is men gekomen tot een andere visie op de sociale samenhang. En daarbij blijft dan voor sommigen de lip-belijdenis nog wel belangrijk maar in feite is de interpretatie een gemeenschappelijke geworden. Waarbij dus feitelijke doeleinden sociaal zijn. dan ze zuiver religieus zijn.

En dat heeft dan weer gevoerd tot allerlei ellendige dingen zoals dat Nederland Poolse missionairen gaat interpreteren. omdat er een bisschop is die van zijn gewone Christus geen gelijk meer kreeg.

+ vraag over het licht.

- Het proton is een energiedeel. Op het ogenblik echt er dat het in

contact komt met een tussenstof wekt het een trilling in de tussenstoffen. Dat wil zeggen dat licht in zichzelf onzichtbaar is en dat het onmiddellijk kenbaar wordt zodra het inslaat als het ware in een andere materie. En dan zeer duidelijk. Alle materie heeft tot op zekere hoogte de neiging om een deel van de straling te absorberen en het resultaat is dat u nu in technicolor leeft en niet in zwart-wit.

+ Ziet u binnenkort een redelijke oplossing voor Israël?

- Ja, ik zie een mogelijkheid. Maar laten we één ding niet vergeten, dan moeten de joden het met elkaar eens worden en niets is moeilijker voor joden dan dat.

De Palestijnen zijn het eigenlijk wel met elkaar eens. Ze hebben een bepaald doel. En daarbij en dat vergeet men vaak, hebben ze in de jaren van verdrijving en dat zijn er heel wat geworden ondertussen, zich een bepaalde stijl van leven aangewend. Waarbij dus ook allerlei activiteiten, die we dan minder netjes vinden. Je kunt de Palestijnen niet onmiddellijk terugbrengen naar een normaal leven in een productiviteit maatschappijtje zonder meer. Dat wil zeggen dat een Palestijnse Staat nog enige tijd een vijand zal blijven van Israël en Israël weet dat.

Maar wat Israël niet weet is dat het ^{met} feitelijk op dogma gebaseerde theutoniale eisen gelijktijdig de Arabische staten en zelfs de Islamieten in het eigen land van zich vervreemd. Daarnaast realiseert men zich te weinig dat men sociaal gezien, door de houding die men politiek inneemt, feitelijk tweede klasse burgers heeft geschapen. En dat, wanneer deze burgers tot gelijkwaardigheid komen binnen Israël, deze vooral in het begin nogal van zich zullen laten horen. Ik denk dat bepaalde politici daar erg bang voor zijn.

En dan is er nog een laatste factor die we niet mogen vergeten. Wanneer Israël zou besluiten om bijvoorbeeld de Westbank vrij te geven, dan bevinden zich daar een groot aantal joden, die zich daar gevestigd hebben en ten koste van alles hun bezit, hun recht, zoals zij het noemen, te verdedigen. En waarin Israël ze niet mag steunen, want dan wordt het een bloedbad, dan gaan ze er allemaal onderdoor. Wanneer je die dingen allemaal samenvat dan begrijp je pas hoe complex het geheel is, maar een oplossing is inderdaad te vinden, alleen heb je daarvoor de medewerking van Jordanië en Syrië nodig.

Zou men daartoe kunnen komen, dan is er een gematigde groepering onder de Palestijnen, ik zou haast zeggen onder aanvoering van Arafat, ofschoon die alle kanten uitwaait, zoals het uitkomt. Deze groep wil inderdaad een eigen staat hebben. En in deze staat wil men dan de Islam als het ware opvoeren tot op de hoogte van staatsgezag. Ook de Israëliërs hebben hun geloof en hun eigen wetten tot staatsgezag gemaakt.

+ vraag over de machtspolitiek van Amerika.

- Zo ver zie ik het nog niet gaan, maar één ding is duidelijk. De V.S. voeren een politiek waarbij zij de middelen gebruikt, die je bij anderen on-democratisch noemt. En de hele wereld wordt zich daar meer en meer van bewust. Zolang de V.S. een dergelijke ongeloofwaardigheid handhaven inclusief hun vaak openbaar wordende geheime politiek, C.I.A. en dergelijke, zullen zij in macht en aanzien verliezen.

Dat is voor Europa gunstig, omdat het Europa dwingt tot een sterkere structuur van de E.E.G. en zo dus deze europesche gemeenschap langzaam maar zeker samensmeedt tot een landenblok dat zonder deze conflicten nooit zou kunnen ontstaan. Omdat er twee groepen zijn binnen de e.e.g, die proberen alle anderen te domineren: de eerste is Frankrijk met wat latijnse steun, het tweede Duitsland dat ook weer steun hoopt te krijgen uit de laten we zeggen meer Germaanse landen. Maar als de betrouwbaarheid van de V.S. steeds kleiner wordt, dan moeten

zij wel komen tot een samenwerking en ontstaat die eenmaal, dan kan ze moeilijk weer ongedaan gemaakt worden. Daar gaat het eigenlijk om.

+ vraag over Rusland.

- Er vinden in Rusland op het ogenblik zeer belangrijke veranderingen plaats, omdat dat in feite een lawine effect heeft. En zoals u weet kun je een lawine proberen af te leiden, maar tegenhouden gaat erg moeilijk. In Rusland zelf is het gunstig, omdat men dus komt tot een doorbreken van een bureaucratische macht, die te zeer versterkt was om de uitbreiding van economische ontwikkelingen mogelijk te maken. Overigens moet u niet denken dat zij daar anti-communistisch zullen worden, dat gebeurt niet.

Wat we zien, is dat het zich moet aanpassen. Je moet denken aan een geleidelijke revolutie en in geval van wereldomvattende rampen een soort sprong-evolutie. En wel omdat de levensmogelijkheid van de mens bij een geleidelijke verandering gehandhaafd kan worden.

+ vraag over de rede van Gorbatsjof in Tsjecho.

- Wanneer hij zou doen wat hij zegt, niet. Maar wanneer hij zegt te doen wat hij in feite niet van plan is te doen, zoals meestal, dan wel. Met andere woorden: je kunt idealen verkondigen, maar je moet je houden aan je praktische mogelijkheden. En aangezien deze man uitermate goed beslagen ten ijs komt, het is een prima manager, geloof ik dat hij erin zal slagen zijn vernieuwingen door te voeren, ook al moet hij hier en daar een paar veren laten.

Maar u weet als een staatshoofd in het buitenland een rede houdt over dergelijke onderwerpen, dan laat hij in feite een proefballonnetje voor eigen land op, waarbij je later nog altijd kan beweren dat het verkeerd is geïnterpreteerd.

+ En wat gebeurt er op het ogenblik in Zuid-Afrika?

- Ik wil u erop wijzen dat reeds enkele malen dat is geloof ik niet algemeen gepubliceerd, wapens in beslag zijn genomen en vooral grote hoeveelheden explosieven. Dat wijst er dus op dat men beschikt over arsenalen. De vraag is alleen, wanneer breekt het laatste strootje. Tot nu toe heeft men het voordeel dat de grote voormannen van de burgerrechten beweging, priesters zijn. Predikers van het christelijk geloof, die dus geen geweld mogen prediken.

Hierdoor zal een groot gedeelte van de gekleurde bevolking inderdaad geneigd zijn om zijn verzet toch zoveel mogelijk vreedzaam te houden. Of te laten verlopen zonder extreem geweld. En geloof me, als er nog een keer een Soweto-proces op gang komt, waarbij er honderd mensen sterven dan is de kans groot dat de volgende keer ook honderd Afrikanen sterven. Maar het lost niets op en beide partijen begrijpen het wel. Maar we hebben te maken met een zekere dogmatiek: de uitverkiezing van het blanke ras.

Zo wordt het telkens vertaald door onze vriend, die Pik wordt genoemd en die ik het achtervoegsel van Jan zou willen geven wat zijn politiek optreden betreft. Hier is voorlopig geen oplossing te verwachten. Omdat men te ver is gegaan. Met andere woorden, het weinige wat men nu wel zou willen doen, is niet meer voldoende. Men wekt eerder nog meer verzet dan dat men de zaak pacificeert. Dat heeft men reeds enkele malen moeten ervaren, maar ja, als je de macht wilt blijven houden. Je gaat ervan uit dat je door de blanken gekozen moet worden, dan houd je rekening met de blanken die uitgaan van hun eigen superioriteit, anders komt hij niet meer aan het bewind.

+ vraag over de invloed van de islam in de komende jaren?

- De islam is krachtens zijn origine een strijdbaar geloof. Dus strijdbarder nog dan het christendom. Aan de andere kant ligt ook bij de islam de nadruk op rechtvaardigheid sterker dan bij het christendom meestal het geval is. We moeten er dus rekening mee houden dat de islam

wel degelijk zal proberen om in het machtsblok een eigen rol te gaan spelen en in de eigen landen een bepaalde vorm van islamietische wetgeving en rechtspleging te handhaven en daarbij alle ingrijpen vanuit de christelijke en andere groepen zal proberen af te wijzen. Ten laatste moet worden opgemerkt dat de Islamstaten allen tesamen wel over kapitaal beschikken, maar dat ze niet over voldoende technisch en economisch potentiaal beschikken om zich te handhaven tegen over een westerlijke wereld en dat weten ze ook goed.

Van 'heilige oorlog' kan dus alleen sprake zijn als een aantal monomanen met de koran in de hand, vergeten dat zij mensen zijn.
 + vraag of er wel een oplossing komt tussen Iran en Irak dit jaar.
 - Dit jaar misschien niet, maar het overlijden van Khomeiny komt steeds dichterbij. Wanneer dat eenmaal het geval is en dat zou ook een verandering van politieke structuur van het andere land kunnen bevorderen. Dan zou er sprake kunnen zijn van een wapenstilstand, die gezien de economische moeilijkheden die beide landen op het ogenblik hebben, zou kunnen overgaan in een samenwerking. Wanneer dát gebeurt dan zal het geschilpunt over een enkel eilandje in het vergeetboek raken en zullen de offers, die men gebracht heeft aan beide kanten niet gezien worden als martelaren in de strijd tegen de ketters. Beide hebben een verschillende benadering van de islam. Men zal dan eerder spreken over de martelaren wier bloed de islam tot nieuwe bloei heeft gebracht.

De wetenschap is ook een religie. De wetenschap is namelijk een religie die gelooft dat alleen datgene wat je met handen en voeten en instrumenten kunt zien en aantonen, waar is en al het andere is onzin. In feite zijn er zeer veel andere factoren, zowel psychische als onzichtbare werkingen die de wetenschap voorlopig maar terzijde laat liggen of niet wil erkennen, die toch wel degelijk van groot belang zijn voor een beetje menselijker worden van de wetenschap. Wetenschap schakelt heel vaak menselijke verantwoordelijkheid uit, in feite uit geldingsdrang plus weetbehoefte.

Als zodanig gedraagt zij zich dus als een religie, terwijl zij om het behoud van het dogma bereid is hele landen uit te moorden. Er moet een brug worden geslagen tussen religie en wetenschap. Maar zoals een kleine vriend van ons eens zeer ter zake zei: Theo loog en Theo liegt nog steeds. Theologie is een wetenschap, die in feite een filosofie is welke haar veronderstellingen tot dogma heeft verheven. Op grond van haar dogmatische stelling tot een wetenschappelijke benadering probeert te komen van verschijnselen, die echter in zichzelf niet omschrijfbaar schijnen te zijn.

Dat wil dus zeggen dat je een niet-wetenschap -theologie is een niet-wetenschap - met een wèl-wetenschap, een normale wetenschap, probeert saam te voegen. Maar dat kan alleen wanneer de ene kant weer, de wetenschap, begint de innerlijke mens te aanvaarden en aan de andere kant de kerk niet meer klakkeloos de bewijsvoering van de wetenschap zonder meer afwijst.

Zolang de benadering gaat zoals ze op het ogenblik loopt, het eerder op een botsing zal uitkomen. Wat de voorspelde rampen voor de aarde in de toekomst betreft, er is inderdaad een grote scheur bij San Francisco. Als je de seismologen nagaat, dan geven ze inderdaad aan dat op het ogenblik de gemiddelde spanningen op de Andreas schoof zodanig hoog is dat men bang is om niet in staat te zijn een heftige beving te voorkomen, ongeacht wat men doet om de spanning gelijdelijk af te laten vloeien. Men heeft zelfs met explosies in de buurt van San Fernando gewerkt. Ik wil er verder op wijzen dat de voorlopers van deze beving die een groot gedeelte van de kust betreft van de V.S. er inderdaad al zijn geweest. We hebben ook gezegd dat zijn voorloperbevingen, die

gemiddelde halen van zes tot zeven, twee. Maar wanneer dus daardoor de spanning niet wordt opgeheven, dan zou er een beving kunnen komen met een sterkte tussen acht-één en negen-drie. Als u weet, wat dat betekent dan kunt u wel nagaan dat bij enorme bevingen steden vernietigd kunnen worden en dergelijke. De grote vraag is waar zal het epi-centrum van de beving liggen. Het loopt practisch van Alaska af tot de Zuidkust toe. Naar Zuid-Amerika toe. Zoals het er op het ogenblik uitziet zou een dergelijk epicentrum in ieder geval noordelijk van de evenaar liggen en dat zou betekenen dat in ieder geval de ernstigste gevolgen te verwachten zijn voor dit gebied.

Ik durf me niet aan tijdsvoorspellingen te wagen. Wanneer alles normaal zou zijn gelopen en de afreagerende bevingen niet gevolgd zouden zijn door een aantal bevings verschijnselen aan de andere kant van de aarde, dus van dezelfde schots, dan zou zeer waarschijnlijk deze beving al drie jaar geleden hebben plaats gevonden. Zoals de huidige spanning ervoor staat, zou moeten worden aangenomen dat een dergelijke beving voor kan komen van drie maanden af heden en anderhalf jaar af heden. Zouden er echter zuidelijker ernstige bevingen komen dan is er kans dat deze zeer ernstige beving voorlopig uitgesteld wordt. Maar het stuw-effect blijft aanwezig en het lijkt me onvermijdelijk dat vóór het jaar tweweduizend de aangeduide bevingen hebben plaats gehad.

Gezien de wijze waarop de beving ontstaat moeten we rekening houden met vloedgolven enzovoort. maar die zullen dus plaats vinden in de buurt van de Stille Oceaan. Wanneer er aanpassing van schotsen noodzakelijk is en dat is zeer waarschijnlijk, moeten we rekenen met een breuklijn die naar het zuiden afbuigt in de buurt van Ceylon en van daaruit iets door Noord-Afrika buigt om weer naar boven te lopen richting Rusland. Een uitloper die deels Griekenland, een stukje zee, Italië en zeer waarschijnlijk ook nog Zuid-Frankrijk treft.

Er is kans dat daar dan bevingen van verschillende grootten ontstaan, maar de grote moeilijkheid is hier weer dat we niet weten of de werkelijk vloeibare laag zal veranderen in dikte op verschillende punten want dat heeft weer te maken met het ontstaan van magna haarden. Wanneer die dan weer geblokkeerd zijn, dat hoort er ook nog bij ten aanzien van de huidige kern dan ontstaat de stuwing die de vulcanische verschijnselen kan veroorzaken.

+ Als er werkelijk gevaar voor Nederland zou bestaan, zou u dat ons zeggen?

- Ik zou het u wel zeggen, maar we zouden het heel voorzichtig formuleren. Toen bijvoorbeeld de overstroming in Zeeland plaats moest vinden, hebben wij tijden van tevoren dat er gevaar van overstroming zou ontstaan. We hebben niet gepreciseerd waar het zou zijn. We hebben de mensen aangeraden om te zorgen dat zij bepaalde dingen in huis hadden. Wat extra voorraden, werktuigen, waterlaarzen en dergelijken. We hebben erop gewezen, ongeveer drie maanden voordat de overstroming plaats vond, dat een grote overstroming in het mondingsgebied van de grote rivieren plaats zou vinden met als gevolg stormvloed en dijksval.

+ Kwamen deze mededelingen terecht bij de mensen die het betrof?

- We hebben geprobeerd daarvoor te zorgen, maar die zeiden: dat komt uit de duvel ons lieve Heer zal ons wel redden.

+ Als er doorgevraagd wordt vanuit onze kant, worden er dan wel duidelijker antwoorden gegeven?

- Dat ligt eraan in hoeverre we dat verantwoord achten. Je moet één ding goed begrijpen. Wanneer wij zeer duidelijk zeggen wanneer een ramp gebeurt, dat wil zeggen met een waarschijnlijkheid van tachtig of negentig procent, dan is er een kans dat we mensen daardoor in een situatie brengen waardoor ze zelf in allerlei ellende komen, ook als

het niet gebeurt. En je mag die verantwoordelijkheid niet nemen. Dus probeer je ervoor te zorgen of alleen als vast staat dat het onvermijdelijk is dat er een waarschuwing wordt gegeven, dan formuleer je die waarschuwing zodanig dat degenen, die hier rekening mee willen houden, dit kunnen doen. Je kunt anderen niet daartoe verplichten. Het is niet mogelijk om de ramp ongedaan te maken door tijdig te waarschuwen.

+ Mag ik u een suggestie doen? één van onze leden heeft geheel onverwachte haar man verloren. Zoudt u misschien in de vorm van een meditatie haar wat kracht toe kunnen zenden?

- Daar is reeds voor gezorgd. Als we dat in deze groep zouden moeten doen, nou.....ik betwijfel het. Maar dat wil zeggen dat u het tijd vond dat we zo langzamerhand gaan sluiten.

+ Kunt u nog iets meer zeggen over die kracht?

- Nee, als ik haar zou kunnen definiëren dan zou ik er een meester van zijn. En als ik er meester van was zou ik zeker niet op deze manier proberen u iets wijzer te maken, zonder mijn eigen dwaasheid te etaleren.

Tijd is een reeks gebeurtenissen. De volgorde daarvan liggen in grote lijnen althans vast, terwijl er wel divergerende mogelijkheden zijn, maar zeker wanneer het op wat kortere termijn is, kun je over het algemeen wel de grootste waarschijnlijkheid vinden aan de hand van een aantal steekproeven op de situatie in die tijdlijn. Je moet jezelf er dan tijdelijk buiten plaatsen en dan kun je een beeld krijgen dat je ongeveer duidelijk maakt wát er zal zijn, zonder dat je alles samenhangend volledig kunt overzien.

Dat kan alleen wanneer je de tijd zou volgen. Als je dan de toekomst wil beleven dan is dat tijd synchroon en dat betekent dat het in feite nutteloos is omdat de tijd voor anderen ook verder draait.

+ Moeten we ons buiten de tijd plaatsen om te kunnen zien?

- Ja. Het tijdsbesef staat stil. Jervaart het geheel van de tijd als een lijn. Je kunt nu vanuit je standpunt, zeg dat het boven het heden is, een bepaalde vector straal laten vallen naar een stuk toekomst of naar een stuk verleden. Dan krijg je indrukken die momentopnamen zijn, maar als je kort achter elkaar vijf momentopnamen maakt, krijg je iets dat erg veel op een film lijkt, een bewegend beeld. Je ziet dan een situatie. Deze situatie probeer je dan zó te interpreteren dat ze tesamen valt met de oorzakelijkheden die op dit moment van tijd bekend zijn.

Wanneer u predestinatie beschouwt als een vastleggen van het gehele lot, is het inderdaad onjuist. Predestinatie zou je het beste zó kunnen omschrijven: wat u het lot noemt en ontwikkelingen, is in feite een park met zeer veel paden, sommige divergerend, anderen parallel. Elk van die paden heeft een eigen aantal planten. Je kunt nooit, als er geen knooppunt is, een divergerend pad inslaan. Om op een paralelspoor te komen. Er zijn dus knooppunten, waarop die mogelijkheid bestaat. Op het punt, dat ik een knooppunt noem, is er over het algemeen een keuze tussen drie, soms meer vectoren of zich af bewegende lijnen. Op dát punt is de keuzemogelijkheid dus vrij. Is de keuze eenmaal gemaakt, dan zal men weer een deel dat pad moeten volgen, voordat volgende vertakkingen ontstaan, die dan eventueel terugsporen naar het hoofdspoor of nog verder wegvoert.

Die itching is niets anders dan een toevals procédé waarbij we een aantal rijmen, kleine gedichtjes als het ware tot stand brengen, die we dan twee regelmatig interpreteren en gesteund door het onderbewustzijn weten toe te passen op onze huidige situatie. Er zit dus niet iets bovennatuurlijks bij, maar er zit wel een gebruikmaking van het feit *fin* dat als een bepaald lot bestaat, dit in voorwerpen en in menselijke handelingen tot uiting zal komen. Op grond daarvan kan het onderbewustzijn een prognose van mogelijkheden geven.

wanneer je dus uit een menselijk onderbewustzijn interpreteert voor andere mensen, kun je toch wel een vage benadering van mogelijkheden geven. Onthoud echter dat ze niet zonder meer vastleggen, maar dat ze variabel is. Dat blijkt ook, want anders zou je de itching niet kunnen raadplegen. Dan zou je alleen zien wat onvermijdelijk is. Maar hier zie je mogelijke gevaren, mogelijke ontwikkelingen en op grond daarvan kun je tot mogelijke besluiten komen waardoor de gevaren ontweken worden of de ontwikkelingen bevorderd.

+ vraag over de horoscoop voor een baby.

- Een horoscoop voor een baby geeft over het algemeen aan de zwakke en de sterke punten van het lichaam. Daarnaast bepaalde zwakke en sterke lijnen van het denkvermogen en op grond daarvan een waarschijnlijkheid van ontwikkeling. Het kind kan dus een bepaalde voorkeur vertonen voor bepaalde beroepen, voor bepaalde scholingen en aan de hand daarvan inderdaad wat beter en verder komen. Wanneer een progressive wordt gemaakt voor het kind dan zal dat alleen zin hebben als het kind zelf, groot geworden, deels zelf eigen beslissingen kan nemen. Dan pas heeft een progressive zin.

Ik geloof toch, dat we nu langzaam maar zeker aan het einde van de avond toe zijn.

+ Wat is eigenlijk ongeremd?

- Wanneer u toch nog probeert te vragen, nadat ik dit gezegd heb. Wanneer we denken aan de kracht, waarvan we allemaal deel zijn dan kunnen we dat, een beetje symbolisch misschien, als volgt uitdrukken. Zie hiervoor de volgende bladzij.

Het Licht.

In mij is licht, in mij groeit het licht
 In mij is kracht, in mij groeit de kracht, mij vervult de kracht.
 Ik ben deel van de kracht, ik ben niet, de kracht is
 en uit de kracht die is, deel ik de kracht met Al.
 Zo zal uit mij en uit het geheel de kracht worden voortgebracht.
 Dat, wat in het Al bestaat, ook in het
 menselijk zijn en ondergaan zijn sporen achterlaat.
 Omdat men eindelijk beseft hoe vrijheid wordt geboren
 wanneer de kracht in ons, door ons ook kracht in sporen,
 deel wordt van het Eén.
 Het Ene, onbekend en toch beleefd,
 het Ene, dat duisternis en licht tesaam getrokken heeft,
 onkenbaar is daardoor.
 Maar als een licht mij leeft en in mijzelf
 als kracht en straling steeds weer geeft
 het Weten van de kracht, beleven van de kracht
 het opgaan in het Licht tot niets meer wordt gedacht
 en uit het Al de kracht zich op je wezen richt.
 Uit je wezen gaat die kracht en stuurt zich sterk steeds voort
 totdat uiteindelijk de noodzaak opgespoord wordt en vervuld.
 Uit de kracht wordt voortgebracht -Het Weten- diep in ik
 alleen om het Licht dat in het wezen woont.
 Het Licht dat ons alleen wordt tot de bron van àl wat leeft, bestaat.
 Omdat het band is van àl wat leven kent en heeft en heeft gehad
 en voortbestaat. Ja, één doet zijn ons met de kracht vanuit het àl bestaan.
 Het is onbeholpen misschien, maar hoe kan ik zingen
 van dat wat geen naam heeft.
 Hoe kan ik spreken over dat wat ik niet kan meten
 ja, niet begrijpen kan en niet verstaan. Als ik gestalte daaraan geef
 wordt die gestalte waan, waarin waarin ik steeds mijzelf beleef en
 het ware dat toch in mij is, in waan doet ondergaan.
 Daarom zeg ik nogmaals in uw wezen woont de kracht
 en in uw wezen woont het Licht.
 wanneer u soms uzelf vergeet en dan het lichte zelfs niet weet
 is juist die kracht in u en al wat met u saam door u wordt bestaan.
 Als ge dan uw wereld weer beseft, het is de kracht
 die sporen achterlaat en door u leeft en uit u gaat, met u in de
 wereld saam kenbaar maakt ondanks àl.
 Het lichte waarlijk toch bestaat voor haar die het erkennen zal.
 Dat de kracht in alles leeft en àl wat deze kracht aanvaardt
 opnieuw weer leven geeft.

==+==+==+==+*

Een korte beschouwing, samengevoegd tot de enige waarheid die altijd
 en bovenal bestaat. Maar die voor u alleen waar kan zijn wanneer u
 ze in uzelf probeert te ondergaan.
 Goede avond en dank u voor uw aandacht.